

RACHEL WINTERS

Net als in
de film

|.S

Evie wil net als Julia Roberts in *Notting Hill* een man ontmoeten. Alleen háár Hugh Grant werkt niet mee...

1

Code rood

INT: EEN KELDERBAR IN SOHO - VRIJDAG 16 NOVEMBER
22:00

EVIE staat bij een groepje modieuze twintigers, ze heeft een vettig plastic 'glas' met witte huiswijn in haar hand, knikt af en toe mee met het gesprek. Ze kijkt stiekem op haar telefoon, hoewel ze zo aangeschoten is dat ze dat lang niet zo stiekem doet als ze denkt.

Sarah: Ik zal jullie de presentatie e-mailen die jullie volgend weekend kunnen gebruiken bij de organisatie. Check je inbox!

Maria: We vinden het echt niet erg om je vrijgezellenfeest zelf te regelen

Jeremy: Wat niet wil zeggen dat we het leuk vinden om te doen

Sarah: Maar dan weten jullie tenminste ZEKER dat ik het geweldig zal vinden. En nu we het toch over mijn bruiloft hebben, kunnen we het misschien even over jouw 'plus-één' hebben, Evie?

Ik deed mijn telefoon weer in mijn tas. Al sinds haar verloving wilde Sarah het met me over mijn ‘plus-één’ hebben. Alsof ik een of andere aandoening onder de leden had die ik verwaarloosde.

Toen ik mijn aandacht opnieuw op de twee vreselijk hippe jonge vrouwen richtte met wie ik in het café stond, vielen me twee dingen op: 1. Hun mooie, egale, niet door zorgen getekende babyhuidje. 2. Ik was veel verder heen dan ik dacht, ondanks dat ik me aan mijn strikte driedrankjesregel had gehouden.

Zo ging het altijd op de assistentenborrels. Eens per maand ontmoetten alle assistenten van tv- en filmagentschappen elkaar, elke keer in een andere treurige bar in hartje Londen om te ‘netwerken’ (lees: roddelen). Om de een of andere reden was er op die borrels nooit iets te eten, alleen een overvloed aan witte wijn (goedkope bocht). De andere assistenten leken me te jong om ooit een échte kater te hebben gehad; zij wisten nog niet hoe het was om wakker te worden met het gevoel alsof al je negenentwintig jaren je een voor een in het gezicht geslagen hadden.

Maar ik... Ik had een broodje eiersalade in mijn tas waar ik ontzettend trek in had, maar ik had er nog niet het juiste moment voor gevonden. Het praktische stemmetje in me zei dat ik een stevige bodem moest leggen, maar ik moest toegeven dat normale mensen geen broodjes meenamen naar netwerkevenementen.

Een van de meisjes, Jodi, veegde het gordijn van blond haar uit haar gezicht en glimlachte naar me op een manier waardoor ik me een kind voelde. Ik had het idee dat ze me een vraag gesteld had. Ze was assistent bij een van de grootste talentenbureaus in de filmindustrie, zo iemand die roddels verzamelde alsof het munten waren.

‘Heb ik iets gemist?’ Ik kneep in mijn plastic wijnglas. Tot voor kort was ik altijd samen met iemand naar deze borrels gegaan.

‘Ik maak met Geraldine een rondje langs de coole mensen,’ zei Jodi. Ze had zo’n zangerig Londens accent waardoor ik me met

elke lettergreep nog meer een noorderling voelde.

Naast haar stond een tiener met een ronde bril en een nauwelijks zichtbare witte beugel. Haar lange haar zat deels in een warrige knot, de rest hing los in nonchalante krullen die leken te zeggen: 'moet je zien hoe weinig ik om mijn uiterlijk geef'. Onder haar tuinbroek droeg ze een wit t-shirt waar in grote zwarte letters 'GRETA GERWIG' op stond. Ik wilde er meteen ook een, hoewel ik lang niet cool genoeg was om zoiets te dragen.

'Bij wie loop je stage?' vroeg ik.

Het was even stil.

'Evie, nerd die je bent,' lachte Jodi. 'Ze is assistent.'

'Maar ze is een kind!' flapte ik eruit, waarna ik mijn hand voor mijn mond sloeg alsof ik daarmee mijn woorden terug kon nemen.

Geraldine lachte hees en legde haar hand op haar borst. 'Dank je. Ik ben bijna prehistorisch voor een assistent.' Op fluisterton voegde ze eraan toe: 'Ik ben drieëntwintig. Ik was bang dat iedereen me te oud zou vinden.'

'Ik zou je maximaal eenentwintig geven,' was Jodi's voorspelbare antwoord. Ik wilde Geraldine bij haar schouders pakken en haar vertellen dat ze zo jong was dat ze net uit het ei gekropen leek. In plaats daarvan nam ik nog een slok wijn.

'Geraldine zit bij Geoffrey & Turner,' zei Jodi nadrukkelijk.

Geoffrey & Turner was een klein maar gerenommeerd bureau voor scenarioschrijvers voor film en tv. Een paar jaar geleden waren ze de directe concurrent van William Jonathan Montgomery & Sons, Bureau voor Scenarioschrijvers geweest, maar sinds kort stonden ze bekend als hét bureau voor schrijvers die naam wilden maken en wij... tja, wij moesten ons er weer bovenop zien te knokken.

'Een van Geraldines nieuwe collega's, Ritchie, is een oude bekende van je. Toch, Evie?' drong Jodi aan. Haar ontging niets.

Sinds ze had ontdekt dat ik hem kende uit de tijd dat hij nog gewoon Ricky heette, greep ze elke kans aan om meer over hem te weten te komen. Mijn ex was wat in dit wereldje bekendstond als een eenhoorn, oftewel een vrijgezel. Dus Jodi had hem op haar roddelradar. Ik had haar kunnen vertellen dat Ricky zo'n type was dat je het gevoel gaf de gelukkigste vrouw op aarde te zijn. Totdat hij je niet meer nodig had. In plaats daarvan glimlachte ik en liet ook dit keer niets los.

'Ritchie is geweldig,' zwijmelde Geraldine. 'Ik weet zeker dat hij binnenkort agent wordt. De term "rijzende ster" is voor hem bedacht.'

'Hij kan natuurlijk niet eeuwig assistent blijven,' zei Jodi, en ze legde haar hand op mijn arm. 'Maak je geen zorgen, jouw tijd komt nog wel. Je zit in een uitzonderlijke situatie.'

Jodi had gelijk, maar er was iets anders dat me stoorde. *Zou hij zo snel al promotie maken?* Mijn keel kneep samen.

'Waar werk jij?' vroeg Geraldine. Ik zuchtte. Ze zou er toch wel achter komen.

'William Jonathan Montgomery & Sons,' antwoordde ik.

Geraldines ogen werden groot. 'O, ben jij díé Evie.'

Als je de oudste assistent binnen je vakgebied was, werd er logischerwijs over je gekletst.

Tot mijn opluchting besloten ze nog een drankje te gaan halen aan de bar. Ik pakte opnieuw mijn telefoon en wenste dat het volgende week vrijdag was, als mijn vrienden hier waren. Soms voelde de afstand tussen ons oneindig groot.

Evie: HELP IK WORD OMSINGELD HOOR KINDEREN

Maria: Waar ben je?

Evie: Assistentenborrel

Evie: *DOOR KINDEREN

Jeremy: Is Pikkie er ook?

Evie: Nee. Hij borrelt alleen nog met agents

Sarah: Het is goed voor haar. HET IS GOED VOOR JE CARRIÈRE,
EVIE

Jeremy: Je hoeft niet te schreeuwen, Sarah

Maria: Jij bent alleen in naam nog geen agent, Evie. Je hebt je gezicht laten zien. Waarom ga je niet naar huis? Wees lief voor jezelf

Zonder te antwoorden stopte ik mijn telefoon weer in mijn tas. Hoe vervelend ik deze borrels soms ook vond, ik móést erheen als ik het ooit verder wilde schoppen dan assistent. Iedereen was hier met hetzelfde doel, iedereen probeerde precies het juiste te zeggen, de juiste mensen te spreken en de o zo belangrijke relaties op te bouwen. Ik voelde me precies zo toen ik net naar Londen was verhuisd. Alleen had dat toen nog niet met agent worden te maken.

Als mijn vader me eens kon zien.

Hij zou trots op me zijn, dat wist ik zeker, hoewel hij verbaasd zou zijn dat ik in deze tak van de filmindustrie werkte. Dat ik schrijvers wilde representeren, en niet zelf schreef. Hij zou zich afvragen wat er gebeurd was met het meisje dat op haar twaalfde had aangekondigd dat ze de nieuwe Nora Ephron of Dorothy Taylor zou worden, het meisje voor wie schrijven net zo noodzakelijk was als eten of ademen. Hij zou nooit weten wat de eerste agent aan wie ik mijn scripts liet lezen tegen me had gezegd.

Je hebt het gewoon niet in je.

Een huivering trok door mijn lichaam. Gewoonlijk riep ik gedachten aan de tijd dat ik schreef direct een halt toe, maar vanavond lukte dat niet. *Zeven jaar assistent. Een jubileum, Evie.* Toch had ik geluk gehad. Ik kon mijn eigen droom niet verwezenlijken, dus hielp ik nu andere scenaristen hun droom waar te maken. Als ik tot agent werd gepromoveerd was alles de moeite waard

geweest. Monty zei altijd dat ik er nog niet aan toe was. Ik moest mezelf bewijzen, hem laten zien dat ik het in me had.

Ik ging naast Jodi aan de bar staan om mijn lege glas neer te zetten en ving op wat Geraldine als laatste zei.

‘Ik zou nooit zo lang in een baan blijven hangen.’ Toen zag ze me. ‘Niet lullig bedoeld,’ voegde ze er vlug aan toe.

‘Evie kan er niets aan doen,’ zei Jodi. ‘Monty, haar baas, is zo gek als een deur.’ Mijn nekharen gingen overeind staan. Monty behoorde tot wat bekendstond als de ‘oude garde’. Een fossiel uit de dagen dat deals nog in de bar van een privéclub werden gesloten. Hij wist producenten nog altijd te charmeren, maar de wereld was veranderd. De enthousiaste jonge mensen die de industrie hadden overspoeld hadden een aangeboren gevoel voor *content*. Een woord waar Monty de kriebels van kreeg.

‘Hij is briljant in zijn vak,’ zei ik, en besepte dat ik daarmee ook mezelf verdedigde.

‘Iedereen weet de echte reden waarom je daar nog werkt. Het prijsdier.’ Door de manier waarop Jodi de woorden uitsprak voelde ons leeftijdsverschil ineens als een diepe kloof. ‘Een zekere Oscarwinnende scenarioschrijver. Monty moet de meest smerige verhalen over hem weten, anders was hij allang weg geweest.’

Jodi was op de hoogte van alle ins en outs op het gebied van chantabele schrijvers. Hoewel zelfs zij niet alles over Monty’s topcliënt wist.

Geraldines ogen fonkelden. ‘Je bedoelt toch niet Ezra Chester? *Ohmygod*, hoe is hij in het echt? Is hij net zo knap als op Instagram? Ik vind het zó schattig dat hij met Monica Reed is. Ze is tien jaar ouder dan hij, maar dat maakt hem niets uit. Hoe gaat het met zijn blockbuster? Klopt het dat hij de helft van zijn honorarium aan een goed doel heeft geschonken? Vertel me alles.’

Ezra was drie jaar geleden spontaan de lieveling van de industrie geworden nadat zijn scenario met een Oscar werd bekroond,

maar toen hij een relatie met Hollywoodkoningin Monica Reed kreeg, werd hij pas echt beroemd. Nu hij in allerlei roddelbladen en *hot lists* had gestaan, had hij meer dan driehonderdduizend volgers op Instagram. Het hielp dat hij eruitzag alsof hij op het witte doek thuishoorde, in plaats van erachter.

‘Ik mag niets loslaten over zijn film,’ zei ik met een glimlach om mijn woorden te verzachten.

‘Je bent hilarisch, Evie,’ zei Jodi, en plotseling was ik terug op de middelbare school en werd ik door de populaire kinderen uitgelachen omdat ik mijn hand opstak in de klas. ‘We zijn onder vrienden. Vertel op z’n minst of de geruchten waar zijn. Heeft de grote Ezra Chester een writer’s block?’

‘Absoluut niet,’ zei ik, terwijl ik de spanning in mijn borst bij het woord ‘vrienden’ probeerde te negeren. We hadden elkaar het afgelopen jaar ongeveer eens per maand gezien, sinds Jodi als assistent was begonnen. Gold dat als vriendschap? Ergens hoopte ik het, want sinds ik naar Londen was verhuisd leek het bijna onmogelijk om buiten het werk nieuwe vrienden te maken. En toch... Die ene keer dat we samen wat waren gaan drinken had ik haar in een opwelling iets persoonlijks verteld. De volgende dag e-mailde een assistent die ik niet kende me om haar rouwtherapeut aan te bevelen. Het was bij die ene keer gebeven.

‘Door zijn liefdadigheidswerk komt hij natuurlijk niet meer aan schrijven toe,’ zei Geraldine meelevend. ‘Hij is net een maand in Zuid-Amerika geweest om de kinderen voor wie hij geld inzamelt persoonlijk te ontmoeten. Ik snap niet hoe hij het allemaal voor elkaar krijgt.’

‘Ik ook niet,’ zei ik op vlakke toon terwijl ik moest denken aan de kunstzinnige foto’s van de wijngaarden die hij ook nog had weten te bezoeken.

‘Vertel eens iets wat we nog niet over Ezra weten, Evie,’ zei Jodi, en ze sperde heel even haar ogen wijd open alsof we ons allebei

aan Geraldine ergerden. Alsof we samenzweerders waren.

‘Nou,’ zei ik, nog altijd licht in mijn hoofd van de goedkope wijn op een lege maag. ‘Ik kan je vertellen dat Ezra...’ Ik zag dat Jodi haar adem inhield. Mijn telefoon trilde.

Ik stopte midden in mijn zin. Het was zo makkelijk, ik hoefde alleen maar te vertellen waarom mijn vrienden hem ZAK noemden. Waarmee ik zijn reputatie én die van het bureau in één klap om zeep zou helpen. Het trillen stopte. ‘Ik kan je vertellen dat Ezra...’

Bzzzzz.

Tot hun grote frustratie brak ik opnieuw mijn zin af en pakte mijn broodje uit mijn tas om mijn telefoon eronder vandaan te vissen. *Tja, nu ik hem toch in mijn hand had...* Ik haalde het broodje uit de verpakking en nam een flinke hap. Mensen die denken dat het beroep van agent glamoureuus is, zouden eens moeten zien hoe ik de laatste metro naar huis probeer te halen met een brood onder mijn arm zodat ik thuis tenminste toast in bed heb als avondeten.

Jodi schraapte haar keel, ze leek zich voor me te schamen. ‘Nou? Kom op, Evie, vertel.’

‘Oké...’ Ik nam de laatste hap van mijn broodje. Ze kwamen dichterbij me staan. ‘Het zit zo... Zijn volgende film wordt echt steengoed.’

Stilte. Ongelovig keken ze me aan. ‘Oké,’ zei Jodi koel, en ze wisselde een blik van verstandhouding met Geraldine; dit keer was ik het die werd buitengesloten.

Dat is het mooie van zeven jaar lang assistent zijn. Je wordt er heel, heel goed in.

Ezra was dan wel een ZAK, maar niemand hier zou erachter komen waarom.

Ik propte de lege verpakking van het broodje in mijn tas en pakte mijn telefoon. Ik had meerdere gemiste oproepen van

Monty. Hem kennende kon er van alles aan de hand zijn, van een crisissituatie met een klant tot de vraag om zijn pak naar de stomerij te brengen.

Voor één keer was ik blij dat hij zo veeleisend was. ‘Sorry, maar ik moet ervandoor. Ze hebben me nodig op kantoor.’

Geraldine keek op haar waterproof Baby G-horloge. ‘Maar het is tien uur geweest!’ zei ze verbijsterd. ‘En het is *vrijdag*.’

Ik glimlachte haar liefjes toe. ‘Welkom in het leven van een agent.’

‘Code rood. Ze hebben me in de val gelokt.’ Monty’s stem klonk zacht, met een vreemde echo. ‘Heb jij ze verteld waar ik vanavond was?’

‘Wie?’ Ik baande me een weg door de vrijdagavonddrukke op Dean Street.

‘Sam-en-Max. Ze zijn hier.’ Sam-en-Max waren de producenten van Ezra’s nieuwe script. Ze deden alles alsof ze één persoon waren, als een hydra die iemand had proberen te doden door hem doormidden te hakken, waarna de twee helften vrolijk verder leefden. Ze waren de enthousiastste, vriendelijkste mensen die ik ooit had ontmoet. Het leek me onwaarschijnlijk dat ze Monty onaangekondigd op kwamen zoeken.

‘Ben je in The Ash?’

‘Aha!’ riep hij. ‘Jij hebt ze verteld waar ik was.’

Ik slikte mijn antwoord in. Monty was altijd in die privéclub te vinden; hij woonde er praktisch. Hij was vaker in The Ash dan thuis, en niemand die Monty kende, zou naar hem op zoek gaan op zijn kantoor.

‘Kwamen ze zomaar langs?’

‘Ja, ze hebben niet eens gebeld.’ Een geluid overstemde wat hij daarna zei. Werd er een wc doorgespoeld? ‘Je moet hierheen komen. Code rood, Evelyn.’

Monty had een codesysteem bedacht om ongemerkt mijn hulp in te roepen als hij bij klanten was. Oranje betekende ‘bereid je voor op actie’. Groen was voor kleine crises. Als er een taxi besteld moest worden, dat soort zaken. De ernst van situaties met code rood verschilde. Bij de laatste ‘code rood’ was een klant bijna in een gehaktbal gestikt, en was Monty te dronken geweest om te bedenken dat ik dat weekend naar huis was en dat ik vanuit Sheffield moeilijk de Heimlich-greep kon toepassen. Toch had de klant het overleefd.

‘Er moet een reddingsoperatie op touw gezet worden.’ Het was verstandig om in het achterhoofd te houden dat Monty dramatisch uit de hoek kon komen. We werkten met scenarioschrijvers, niet met spionnen. ‘Shit.’ Een paar tellen hoorde ik alleen vrouwenstemmen op de achtergrond.

‘Monty? Gaat het?’

‘Wacht even,’ fluisterde hij. De stemmen werden zachter. ‘Je moet me komen bevrijden!’

‘Ik ben onderweg. In welke zaal ben je?’ De club bevond zich in Mayfair, bestond uit zeven verdiepingen en had een zwembad op het dak en een wellness.

Monty mompelde iets over blauwe tv’s.

‘Sorry, ik heb je denk ik niet goed verstaan.’

‘Ik zei: IK ZIT IN DE DAMESTOILETTEN.’

‘Eh... misschien kun je daar weggaan?’ opperde ik hulpvaardig.

‘Dat zou ik wel willen, maar ik zit OPGESLOTEN, Evelyn. Ik zit verdomme opgesloten.’

Terwijl ik naar de metro rende, was ik blij dat ik dat broodje eiersalade had gegeten. Iets zei me dat ik maar beter snel kon ontzuichten.

2

Opgesloten

INT: BAR OP DE DERDE VERDIEPING, THE ASH, CLUB
VOOR PRIVÉLEDEN - VRIJDAG 16 NOVEMBER 23:02

De kleuren van het interieur van de bar zijn fel en opzichtig. Aan het plafond hangen enorme spoelen met loshangende filmrollen. Een paars gordijn met gifgroene kwastjes scheidt de bar van het restaurant. Naast het gordijn staat een blonde ober in een smetteloos portiersuniform. Hij blaast een filmstrip uit zijn gezicht en luistert naar me als ik het woord tot hem richt.

‘Alsjeblieft, ik móét ongemerkt het restaurant binnen zien te komen.’

De blonde ober vouwde zijn handen en glimlachte minzaam en geforceerd, alsof hij ruime ervaring had in het omgaan met de excentrieke clientèle van The Ash. ‘Mevrouw Summers, ik begrijp dat u Monty’s assistent bent, maar dit is zeer ongebruikelijk. We willen onze andere gasten niet storen.’

Monty was medeoprichter van de club; het personeel noemde hem bij zijn voornaam en kende mij, ook al weigerde hij te betalen voor een extra lidmaatschap. Als niet-lid waren mijn rechten

beperkt. Ik probeerde over te komen als iemand die het waard was geholpen te worden.

Omdat ik in een paars gordijn gewikkeld stond, ging me dat niet gemakkelijk af.

Vanaf mijn uitkijkpost zag ik dat Sam-en-Max aan een tafel zaten, tussen hen in stond een lege stoel. Ik nam aan dat Monty daar had gezeten voordat hij hen had zien binnenkomen en zich in de dichtstbijzijnde wc-ruimte had verschanst.

Als de producenten mij zagen, zouden ze weten dat Monty nog in het gebouw was. Ik moest om Monty te helpen langs hen heen glippen zonder dat zij het zagen.

‘Ik ben bang dat we u toch moeten vragen uit het gordijn te komen, mevrouw Summers. U kunt in de bar op Monty wachten.’

Ik trok het gordijn dicht en om me heen en probeerde een plan van aanpak te bedenken. De producenten konden hier maar om één reden zijn. Anderhalf jaar geleden had Ezra Chester een contract getekend met Intrepid Productions, het aanstormende filmbedrijf van Sam-en-Max, om een script voor hen te schrijven – een romantische comedy. Ze werkten met de hipste nieuwe talenten aan dit project. Dus ook met de knappe, Oscar-winnende Ezra. Het feit dat de romcom de eerste film zou zijn sinds zijn kassucces, de ultieme tearjerker *A Heart Lies Bleeding*, maakte hem des te gewilder.

Toen de oorspronkelijke deadline verstreek en ze nog niets van het script hadden gezien waren ze erg begripvol geweest, vooral toen Monty had uitgelegd dat Ezra’s oma onlangs was overleden. Maar vervolgens miste Ezra ook de volgende deadline, en die daarna... Kennelijk voerden de producenten nu de druk op.

Sindsdien probeerden Sam-en-Max met een opgewektheid die aan agressie grensde het script los te krijgen. Nu ik ze zo in hun identieke blauwe kostuums zag zitten, een zorgelijke uitdrukking op hun knappe gezichten, vroeg ik me af wat er zo belang-

rijk kon zijn dat ze een van Monty's basisregels hadden overtreden (geen onverwachte bezoeken). Waren ze hier omdat Ezra een slechte tekst had geleverd? Ik hoopte het bijna...

Want er was iets wat Sam-en-Max niet over hun geliefde schrijver wisten, iets wat ik aan geen Jodi of Geraldine ter wereld zou vertellen. De waarheid was namelijk dat Ezra Chester – Academy Award-winnaar, de vrijgevege, bloedmooie lieveling van de film-industrie – een arrogante, onuitstaanbare eikel was.

Mijn vrienden noemden hem de 'zeurende asociale kleuter' (afgekort ZAK) sinds hij uit een vergadering was weggestormd omdat ik de verkeerde koffie voor hem had besteld. Hij had geweigerd terug te komen totdat Monty hem cocktails in het vooruitzicht gesteld had. Het was een vergadering over zijn vrijwilligerswerk voor kansarme kinderen, van wie er verschillende aanwezig waren geweest. Het feit dat het publiek door ZAKs liefdadigheidswerk blind was voor zijn ware aard, bewees dat Monty fenomenale pr-kwaliteiten bezat. Ik moest altijd enorm oppassen dat ik hem niet in zijn irritant knappe gezicht ZAK noemde.

De gedachte aan ZAK bracht me op een idee. 'Ik beloof dat ik hier wegga als jij Monty een kleine gunst bewijst.' De ober kon een van de oprichters van de club onmogelijk iets weigeren.

Hij keek me opgelucht en tegelijk bezorgd aan. 'Zolang de andere gasten er maar geen last van hebben,' zei hij.

'Luister.' Ik probeerde niet te wanhopig te klinken. 'Als ik dit verknal, gebruikt mijn baas dat als de zoveelste reden om me geen promotie te geven. *Alsjeblieft.*' Ik schuifelde zover het gordijn het toeliet naar hem toe. 'Zie ik eruit als een vrouw die andere opties heeft?'

Hij schudde zijn hoofd – *fraai is dat* – en ik probeerde bemoeidigend naar hem te glimlachen voordat ik hem tot in detail uitlegde wat hij voor me moest doen.

‘Is meneer Montgomery hier? Meneer Chester is zojuist gearriveerd, hij wacht beneden in de viplounge.’

Terwijl de ober dit tegen zijn collega zei stond hij binnen gehoorsafstand van Sam-en-Max.

‘Kom op, kom op,’ bad ik.

Ik zag dat ze opveerden, elkaar aankeken, gingen staan en als één persoon in de richting van mijn schuilplaats liepen. Ik maakte me klein achter het gordijn, een van de kwastjes langs de randen kriebelde tegen mijn neus.

Hun voetstappen stierven weg op de trap, ik telde tot tien, sloop achter het gordijn vandaan naar de deur aan de andere kant van de ruimte en probeerde me niet al te misplaatst te voelen met mijn warrige haar en Dr. Martens.

In de damestoiletten was het licht gedempt, speciaal om je het gevoel te geven dat je een illegale ruimte binnenstapte. Ik kon nog net de roze metrotegels onderscheiden, veel chroom, en verzorgingsproducten die meer dan een maandsalaris kostten.

Er was maar één hokje bezet. ‘Monty?’ vroeg ik voorzichtig.

‘Evelyn? Waar bleef je nou?’ Monty’s snerpemde stem klonk licht hysterisch.

‘Je kunt eruit komen, de kust is veilig.’

‘Ach, dat ik daar niet opgekomen ben.’ Hij morrelde aan het slot. ‘O ja, ik zit opgesloten.’

We duwden en trokken allebei aan de deur, met als enige resultaat dat we moesten constateren dat hij gelijk had. ‘Het ligt volgens mij aan het slot,’ zei Monty.

‘Ik denk dat ik er iemand bij moet halen.’

Monty maakte een geluid alsof hij gewurgd werd. ‘Dan lacht de hele club me uit! Kun je hem niet een stukje openwrikken...’ Hij zweeg toen de deur van de wc-ruimte openging. Er kwam een oudere vrouw binnen. Glimlachend pakte ik mijn telefoon om

vlug een berichtje aan J.E.M.S. te sturen in de hoop dat er nog iemand wakker was na twaalven.

Evie: Weet een van jullie hoe je een wc-deur openkrijgt?

Jeremy was advocaat en werkte op de meest onmogelijke tijden. Maria was redacteur bij een maandelijks kooktijdschrift, een baan waarvoor ze zelden 's nachts hoefde te werken, alleen als ze deeg moest laten rijzen. Sarah werkte op een HR-afdeling en stopte altijd stipt om 17:30; ze blonk uit in timemanagement. Ze sliep vast als een roos.

Ik zag een antwoord op het scherm verschijnen en zuchtte opgelucht – tot ik het las.

Jeremy: Duw de deurklink naar beneden

Evie: 😊 Ben je nog aan het werk?

Jeremy: Een paar pro-Deozaken. Een zwerver die is opgepakt omdat hij stond te bedelen voor Marks & Spencer. Godzijdank heeft een ijverige agent dit afschuwelijke misdrijf de kop ingedrukt

Jeremy: Wacht... zit je opgesloten op de wc?

Evie: Ik niet. Monty

Jeremy: ...

Evie: Niet lachen, alsjeblieft. Dit is serieus

Jeremy: Sorry. Als Sarah nog wakker was zou ze vast een paar irritant nuttige tips voor je hebben. Heb je de scharnieren al met zeep ingesmeerd?

Evie: Ik ben op dit moment tot alles bereid

Jeremy: Dan zou ik Monty lekker laten zitten

‘Mag ik even?’ Ik keek op van mijn telefoon en zag dat de vrouw glimlachend naar de wastafel gebaarde waar ik voor stond. Nu

herkende ik haar. Een poepchique dame van in de zeventig. Kaarsrechte rug en schouders, kort wit haar, wijde, soepel vallende kleding met over één schouder een zijden sjaal gedrapeerd. Ze straalde elegantie en waardigheid uit. Ik staarde haar vol ontzag aan, maar besefte toen dat ze wachtte tot ik aan de kant ging.

Ik deed een stap naar achteren. ‘Sorry, ik sta op mijn vriendin te wachten.’

Het onmiskenbare geluid van een plassende man galmde door de ruimte. De vrouw keek op terwijl ze haar lippen stiftte en ik had plotseling alleen nog maar oog voor het puntje van mijn vlecht. Het geluid hield aan.

Hoe kon het ook anders: Monty zat opgesloten op de enige plek waar het geen probleem was als je naar de wc moest, maar wist daar alsnog het slechtst denkbare moment voor uit te kiezen.

En hij ging maar door. En maar door. De vrouw, zo ongeveer de koningin van het witte doek, moest aanhoren hoe Monty vol enthousiasme zijn blaas ledigde.

Uit het hokje klonk het laatste gedruppel. Eindelijk, eindelijk stopte het. De dame drukte de dop op haar lippenstift, draaide zich om en stak haar handtas onder haar elegante arm.

Met haar hand tegen de deur gedrukt bleef ze staan. *O god.*

‘Soms,’ zei de dame, ‘moet je gewoon ontzettend pissen.’

Terwijl de deur achter haar dichtviel, liet ik mezelf tegen de wastafel vallen, snikkend van de lach.

‘Ik zie hier de lol niet van in,’ zei Monty.

‘Sorry. Ik ga even zeep pakken om de scharnieren in te smeren, maar...’

‘Wat je ook doet, doe het snel. Wees een brave meid.’

‘Maar is zeep wel de beste...’

‘Nu, Evelyn.’

Ik pakte de duur uitzierende zeepomp van het planchet en nam die mee naar Monty’s hokje. Terwijl ik de scharnieren van de deur

zocht, besloot ik om deze kans niet onbenut te laten. ‘Monty,’ zei ik. ‘Waarom wil je Sam-en-Max niet zien?’

Stilte.

‘Gaat het om het script?’ Hij had gezegd dat ZAK goed op weg was, maar had me de tekst niet laten lezen.

‘Misschien kun je toch maar beter hulp gaan halen.’

‘Sam-en-Max zitten vlakbij, maar als jij het wilt, dan...’

‘Nee, nee,’ zei hij haastig.

‘Waar willen ze je over spreken, Monty?’ vroeg ik voorzichtig terwijl ik zeep over de scharnieren pompte.

Lange stilte.

Ik trok aan de deurklink en mompelde: ‘Die deur zit muurvast, ik moet er echt iemand bij roepen...’

Er klonk een diepe zucht uit het hokje. Ik hoorde de wc kraken toen Monty erop plaatsnam. ‘Ze willen dat Ezra een addendum tekent waarin staat dat hij over drie maanden het volledige script inlevert. Ze gaan niet akkoord met een deel van het script, dat heb ik al gevraagd. Ze dreigen al met advocaten.’

Hun ultimatum was gezien het feit dat ze al meer dan een jaar aan het lijntje werden gehouden zeer ruimhartig. Monty had iedereen verteld dat ZAK aan het schrijven was, dus wat was het probleem? Misschien struikelde ZAK erover dat het formeel vastgelegd moest worden. Alle voorgaande afspraken waren gentleman’s agreements geweest.

‘Werkt Ezra niet mee?’ Er ontstond een piepklein kiertje tussen de deur en de plek van de lijst waar het slot zat, ik kon de grendel zien. Ik pompte er nog wat zeep op.

Weer een stilte. ‘Ik wilde zijn creativiteit niet afremmen door over de nieuwe deadline te beginnen.’

Vertaling: Monty was te laf om ZAK te vertellen dat de tijd van lanterfanten voorbij was. Ik haalde diep adem. ‘Hij weet dus niet dat hij nog maar drie maanden heeft om het script af te maken?’

‘Dat is nog het minste probleem, Evelyn,’ zei Monty, nu op geergerde toon. ‘Als hij de deadline niet haalt, dan willen ze hun geld terug, tot op de laatste cent. Als dat gebeurt zijn we de klos.’

Ik fronste. Zo’n vaart zou het toch niet lopen? De afgelopen jaren wijdde Monty zijn tijd voornamelijk aan het in stand houden van ZAKS imago en voerde ik steeds vaker de onderhandelingen namens het bureau. Ik had een goed beeld van alle inkomsten, maar Monty hield de rest van de financiën graag voor zichzelf. ‘Ik dacht dat het goed ging,’ zei ik, terwijl ik probeerde mijn frustratie niet in mijn stem te laten doorklinken. Als hij me tot agent had bevorderd, had ik beter kunnen helpen.

‘Je zou inmiddels toch wat meer inzicht in het bedrijf mogen hebben, Evelyn.’ Ik drukte mijn verontwaardiging weg; ik wist uit ervaring dat het geen zin had om hem erop te wijzen dat hij bewust informatie voor me achterhield. ‘De concurrentie van grotere bureaus groeit met de dag. Er is geen plek meer voor kleine spelers. Ezra is onze troef, zonder hem is het einde verhaal. Als hij niet meewerkt, dan zijn we allebei onze baan kwijt.’

‘Wat zeg je?’ Ik kneep zo hard in de zeepdispenser dat de bovenkant losschoot. Het ding glibberde uit mijn hand en viel met een luide klap op de donkere tegels, de vloeibare zeep spatte in het rond.

‘Geen script,’ zei Monty met nadruk. ‘Geen baan.’

Verbouwereerd liet ik de woorden tot me doordringen. De zeep droop tussen mijn vingers door. Na al die tijd voelde het bureau als mijn thuis. Mijn vrienden dachten dat ik leed aan het stockholmssyndroom na alle verhalen die ik hun in de loop der jaren over Monty had verteld. Maar mijn baan behelsde zoveel meer dan omgaan met Monty’s eigenaardigheden. Ik had de taak om de perfecte match te maken tussen een van onze schrijvers en een fantastische producent of productiemaatschappij. Ik bracht uren in het benauwde kantoor door met het redigeren van scripts,

hielp schrijvers met het vinden van hun eigen stem. Redigeren hoorde strikt genomen niet bij de diensten van ons bureau, maar ik vond het een van de leukste dingen om te doen. De baan was veeleisend, maar ik had er mijn stempel op gedrukt. Ik zou niet weten wat ik zonder mijn werk moest. Ik wist niet wie ik was zonder mijn werk. Een ontzuenderende gedachte.

‘Ezra moet het addendum tekenen,’ zei ik zonder na te denken.

‘O ja?’ Monty’s stem droop van het sarcasme. ‘Waar zou ik zijn zonder mijn alwetende assistent...’ Hij stopte abrupt. ‘Weet je,’ zei hij op plotseling luchtige toon. ‘Het is jammer. Voor dit hele voorval was ik van plan met je te praten over promotie.’

Wat? Wilde hij me promoveren tot agent?

Klop klop klop. Ik schrok op.

‘Hallo? Mevrouw Summers? Bent u daar?’ Ik herkende de stem van de ober, hij stond voor de deur van de wc-ruimte. ‘Er zijn hier twee heren die Monty willen spreken.’ Hij kuchte. ‘Ze dachten om de een of andere reden dat hij in de viplounge zou zijn, maar de manager laat geen ongenode gasten toe.’ Ik kromp schuld bewust in elkaar. ‘Het spijt me, maar hij staat erop dat u ons helpt dit... *misverstand* op te lossen voor ze vertrekken.’

‘Ze mogen niet weten dat ik hier opgesloten zit. Haal me eruit, haal me eruit!’ siste Monty.

‘Eén minuutje graag!’ riep ik naar de ober. ‘Monty,’ zei ik zachtjes. ‘Als ik het zeg, duw je tegen de deur, oké? Vertrouw me.’ Ik zette me schrap en schudde de zeep van mijn handen.

Klop klop klop.

‘Schiet op!’

‘Oké,’ zei ik. ‘Ik tel tot drie. Eén, twee...’

‘Mevrouw! Als u nu niet naar buiten komt, kom ik naar binnen.’

Het volgende moment gebeurde er van alles tegelijk.

Om te beginnen raakte Monty in paniek. Hij wachtte niet op

mijn 'drie' maar zette zijn volle gewicht tegen de deur. Ik schrok en terwijl mijn handen van de deurklink gleden, stapte ik midden in een plas vloeibare zeep en tolde als een dronken kunstschaatser rond alvorens ik me tegen het wc-hokje ernaast staande wist te houden. Precies op dat moment stormde de blonde ober de wc-ruimte binnen, geflankeerd door Sam-en-Max. Tegelijkertijd zwaaide de wc-deur open en schoot Monty glibberend over de natte vloer tevoorschijn alsof hij door een kanon werd afgeschoten.

Hij verloor zijn evenwicht en belandde recht voor de schoenen van de ober languit op de tegels. Ik moest Monty nageven dat hij indrukwekkend snel overeind krabbelde. Hij zag er verhit uit, maar hij streek zijn gilet glad, haalde zijn hand door zijn haar en nam een houding aan alsof hij niet zojuist met 50 kilometer per uur een dames-wc-hokje had verlaten. Het ging hem niet slecht af.

'Sam, Max, wat een verrassing. Ik hielp mijn assistent even. *Wc-probleempjes*,' fluisterde hij, gebarend naar waar ik stond.

Mijn wangen kregen dezelfde kleur als de muur.

'Fijn dat we je eindelijk te pakken hebben.' Volgens mij was het Sam die dit zei, en ik zag dat zijn verbazing plaatsmaakte voor zijn gewoonlijke positiviteit. 'Bijna letterlijk, hè? Haha. We wilden het graag hebben over het addendum dat je uiterlijk vandaag zou laten tekenen.' *Uiterlijk vandaag?* Hoelang hield Monty dit al voor me achter?

Monty wuifde met zijn hand alsof er niets aan de hand was. 'Mijn assistent gaat het regelen. Ze heeft maandagochtend een afspraak met Ezra. Hij kan niet wachten jullie zijn teksten te laten lezen.'

Ik staarde hem aan. *Had ik een afspraak?* Dit moest een vergissing zijn. ZAK nam niets van mij aan. Voor hem had ik slechts twee taken: 1. vergaderingen regelen en 2. hem achter de vodden

zitten ze bij te wonen. Als dat gelukt was, zat mijn taak erop. Daarna was het aan Monty om tijdens dure etentjes en borrelafspraken saai onderwerpen aan te snijden, zoals de vraag wanneer het script waarvoor ZAK vooruitbetaald had gekregen het licht zou zien.

Monty glimlachte geruststellend. Voor de producenten, niet voor mij. ‘Hij heeft al toegezegd te tekenen, dus geen zorgen; het is slechts een formaliteit,’ zei hij tegen mij op de manier waarop een wijze, welwillende agent zijn nerveuze ondergeschikte sust. Het hoorde bij mijn functie om niet te reageren als mijn baas een aperte leugen verkondigde. ‘Je hoeft hem alleen een pen te geven.’ Zijn lichtblauwe ogen schitterden. ‘Een goede oefening voor je volgende stap.’

‘Mijn volgende stap?’ herhaalde ik. Monty knikte nauwelijks waarneembaar. ‘Natuurlijk,’ zei ik nonchalant, mijn hartslag versnelde. Hij meende het. Hij zou me promotie geven. *Mits* het bureau bleef bestaan.

‘Verder nog iets?’ vroeg Monty terwijl hij aan de manchetten van zijn overhemd trok en Sam-en-Max zijn kenmerkende glimlach schonk alsof alles in kannen en kruiken was.

‘Nog één ding.’ Sam-en-Max bekeken Monty van top tot teen. ‘Wat zit er op je kleding?’

Monty’s glimlach verflauwde toen hij zag dat de hele voorkant van zijn pak doorweekt was.

De ober pakte de lege dispenser van de vloer. Monty had hem in zijn val platgetrapt. ‘Dat is lichaamsolie, meneer.’

Er viel een stilte.

In het licht dat vanuit het restaurant in de wc-ruimte viel, liep een glinsterend slakkenspoor vanaf de wc-deur naar de plek waar Monty stond, druipend van de olie. *O nee*. Ik had de verkeerde dispenser gepakt. *Maar waarom zou er lichaamsolie staan in de wc-ruimte van een privé-... Bah*. Ik huiverde. De hoogst ongemak-

kelijke blikken van Sam-en-Max maakten me duidelijk dat ze me een paar stappen voor waren.

‘Weet je?’ zei een van de producenten. ‘Volgens mij komen we ongelegen.’

Monty herpakte zich. ‘Misschien,’ zei hij zo waardig als hij kon, ‘zouden jullie de volgende keer eerst even kunnen bellen.’